



REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U ZLATARU
Stalna služba u Donjoj Stubici
Donja Stubica, Matenačka 3/I

Poslovni broj: P-58/2026-13

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Zlataru, Stalna služba u Donjoj Stubici, po sucu tog suda Nevenu Kucelj, u parničnom postupku tužitelja: ZDRAVKO POPOVIĆ iz Oroslavja, Gajeva 5, OIB:84850254171, zastupan po odvjetniku Marku Mučnjaku iz odvjetničkog društva Kužlički & Mučnjak d.o.o., Zagreb, Nova Ves 3, protiv tuženika PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d. iz Zagreba, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, zastupano po: odvjetnici Maji Čuljak iz Zagreba, Medulićeva 31, radi utvrđenja i isplate, nakon glavne i javne rasprave zaključene dana 15. lipnja 2026. godine, u nazočnosti tužitelja i zamjenika njegovog punomoćnika, odvjetnika Brune Bašića, a u odsutnosti uredno pozvanog punomoćnika tuženika, na ročištu za objavu presude dana 27. srpnja 2026. godine,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba čl. 13.2 Ugovora o kreditu broj 9015418784, sklopljenog između tužitelja kao korisnika kredita i tuženika, kao kreditora, a kojom je odredbom ugovoreno: "Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja kredita ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 2,00 %(slovima: dvaposto).

II. Nalaže se tuženiku da tužitelju isplati iznosu od 304,81 EUR zajedno pripadajućim zakonskim zateznim kamatama koje teku od dana 6. 2. 2014. godine do isplate, i to do dana 31.7.2015. godine po stopi zatezne kamate određene za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 1.8.2015.g. do 31. prosinca 2022.g. za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od a od 01.01.2023. do 29.12.2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3

(tri) postotna poena, a od 30. prosinca 2023. pa do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve to u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku da tužitelju naknadi parnični trošak u iznosu od 293,27 EUR sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 27. srpnja 2026. godine do isplate, po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve to u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je u tužbi naveo da dana 4. veljače 2014. godine s tuženikom sklopio ugovor o kreditu broj 9018065772. Navedenim kreditom tužitelju je stavljen na raspolaganje iznos od 15.000,00 EUR po srednjem tečaju za EUR tečajne liste banke važeće na dan korištenja kredita.

Tužitelj tvrdi kako je odredba čl. 13.2 Ugovora nepoštena i ništetna ugovorna odredba.

Naime, odredbom čl. 13.2 Ugovora određeno je: "Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja kredita ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 2,00 %(slovima: dvaposto)) od iznosa kredita."

Odredbama čl. 1021. ZOO-a propisano je da se ugovorom o kreditu banka obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, a korisnik se obvezuje banci plaćati ugovorene kamate i iskorišteni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno.

Navedenom odredbom definirano je što je tuženik ovlašten naplatiti temeljem ugovora o kreditu od tužitelja kao korisnika kredita, a to je glavnica te ugovorene kamate. Upravo iz navedenog je razvidno da tuženik nije imao zakonsko uporište od tužitelja naplatiti nikakvu naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, a što znači da je tuženik u predmetne ugovore o kreditu uvrstio odredbu koja je suprotna članku 1021. ZOO-a, odnosno prisilnim propisima Republike Hrvatske, a zbog čega je navedena odredba ništetna.

Tužitelj je zbog korištenja ništetne odredbe sadržane u čl. 13.2 Ugovora tuženiku bio dužan i uplatio je iznos od 300,00 EUR.

Odredbama čl. 59. Zakona o zaštiti potrošača (dalje: ZZP) propisno je da ugovor o potrošačkom zajmu, između ostaloga, mora sadržavati odredbu o troškovima koji se

u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti.

Odredbama čl. 81. st. 1. ZZP-a, propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

Nadalje, odredbama čl. 1.st.2. ZZP-a je propisano da smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca, dok je u stavku 3. Istog članka ZZP-a propisano da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca.

Konačno, odredbama čl. 81. st. 4. ZZP-a propisano je ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

Tužitelj naglašava kako on s tuženikom nikada nije pojedinačno pregovarao o bilo kojoj odredbi Ugovora o kreditu, neovisno o tome radi li se o odredbama o promjenjivosti kamatne stope sukladno jednostranoj odluci tuženika ili pak o odredbama koje se odnose na naplatu naknada za obradu kredita. Zbog navedenog, jasno je kako je odredba Ugovora o kreditu u pogledu naplate naknade za obradu kreditnog zahtjeva ništetna ugovorna odredba.

Zato predlaže da sud presudom utvrdi ništetnost predmetne ugovorne obveze ta naloži tuženiku da tužitelju vrati iznos naknade za obradu kredita., kasnije na pripremnom ročištu precizirajući zahtjev na iznos od 304.81 €, za koji je tuženik potvrdio da je naplaćen od tužitelja.

2. Tuženik, u odgovoru na tužbu, osporava osnovanost potraživanja tužitelja te ističe prvenstveno prigovor zastare.

Ne radi se o nejasnoj i nerazumljivoj odredbi, a plaćena je prilikom obrade kredita te je danom pokretanja tužbe 2025 godine to potraživanje u zastari.

Kako je kondemnatori dio u zastari, tužitelj nema niti pravni interes za utvrđenje ništetnosti.

Obzirom je ugovor o kreditu zaključen 2014 godine te je izvršena isplata iznosa kredita, te je ugovoreno koliko će se platiti kao naknada te se o naknadi i odredbama ugovora pregovaralo i razgovaralo kada je tužitelj navedeno i platio, a ugovor nije utvrđen ništetnim, jasno je i nedvojbeno da je tužba podnesena izvan općeg zastarnog roka od pet godina.

Radi se o nenamjenskom kreditu iz 2014 te je navedeni novac mogao je biti korišten za bilo kakove svrhe tako da se ne može presumirati da se radi o potrošačkom kreditu jer to nije vidljivo niti iz ugovora niti iz svrhe kredita, ugovor iz 2008 godine je također nenamjenski tako da se ne vidi svrha niti namjena za sredstva koja su dignuta kreditom.

Tužitelju je odobren kredit i isplaćen iznos protuvrijednosti 15.000,00 EUR u HRK, a naplaćena je ovdje sporna naknada za obradu kreditnog zahtjeva od 2,00% što je iznosilo 2.296,62 HRK.

Ovaj iznos ne predstavlja neravnotežu među ugovornim stranama, jer je neznatan u odnosu na ukupnu isplatu koju je primio tužitelj.

Ne može se slijedom navedenog, a obzirom da se radi o iznimno malom iznosu u odnosu na isplaćeni iznos temeljem Ugovora o kreditu, govoriti da je u konkretnom slučaju na strani tužitelja nastala znatna šteta, niti se može govoriti da bi došlo do bilo kakove neravnoteže u pravima ugovornih strana.

Uvjeti Ugovora o kreditu, pa tako i uvjeti plaćanja naknade, sasvim su jasni, nedvosmisleni i transparentni. Ovo naročito, jer se radi o točnoj i jasno određenoj naknadi sa kojom je tužitelj bio upoznat u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu, koju naknadu je odmah i platio.

Ugovorom o kreditu jasno je i nedvosmisleno određeno kolika je naknada za obradu kreditnog zahtjeva. Ista je jasno predočena i obrazložena te točno izračunata klijentu.

Radi se o transparentnoj i jasnoj odredbi slijedom čega je tužitelj jasno mogao i morao, odnosno jasno je shvatio i ocijenio ekonomsku posljedicu njezina ugovaranja.

Radi se o jasnim odredbama, jer je u ugovoru navedeno da se prije ili istodobno sa korištenjem kredita ova naknada ima platiti banci, a radi se o lako uočljivoj odredbi, jer je navedena u Ugovoru i to istim fontom i veličinom slova kao što su ispisane i ostale odredbe Ugovora o kreditu.

Time je ostvaren zahtjev transparentnosti.

Tako je ova odredba valjana i proizvodi pravne učinke u cijelosti.

U vrijeme sklapanja predmetnih Ugovora o kreditu nije postojalo zakonsko ograničenje ugovaranja predmetne naknade, već je dapače ta naknada proizlazila iz zakona i drugih propisa.

Naknade za obradu kreditnog zahtjeva su zakonom određene i propisane naknade te se radi o naknadama koje su utemeljene na zakonu te o naknadama koje su standard bankarskog poslovanja u svim državama svijeta sa razvijenim tržišnim gospodarstvom.

Naknada iz ovog ugovora određena je 2013. godine tako da je određena sukladno tada važećim propisima i sukladno Zakonu o potrošačkom kreditiranju.

Kada zakon propisuje sadržaj kredita također navodi da je nužno da u njemu stoje naknade ukoliko ih je potrebno platiti, a što u ugovoru i stoji.

Sve obavijesti o naknadama i njihovim iznosima od 1.1.2010. godine klijenti su dobivali i u posebnim obavijestima sukladno odredbama zakona kao i sve druge informacije o kreditima, te je to bio postupak pregovora koji se vršio među strankama. Stranke su dakle pregovarale o svim vrstama ugovora i o svim dijelovima ugovornog odnosa već temeljem samog Zakona što je i konkretno u ovom slučaju se događalo.

Tako se ne može govoriti o ništetnoj odredbi jer se radi o zakonom propisanoj odredbi o kojoj je klijent imao sva saznanja u odnosu na visinu i sadržaj i o istome je kao u odnosu na ostale dijelove ugovora mogao pregovarati odnosno birati vrste i modele koji su mu odgovarali.

Za naglasiti je da su stranke u Ugovoru o kreditu jasno i nesumnjivo izrazile svoju volju, te su to jasno i potvrdile u tekstu samog Ugovora o kreditu.

Ugovor su ugovorne strane potvrdile vlastoručnim potpisom, ali je dodatno osnaženje i objašnjenje svih odredbi Ugovora o kreditu klijent je dobio i na način da je Ugovor o kreditu solemniziran odnosno sklopljen u obliku javnobilježničkog akta kojom prilikom je dodatno i javni bilježnik objasnio sudionicima u kreditu smisao navedenog ugovora.

i tog pravnog posla, zatim sadržaj ugovora i posljedice istog, te je takva isprava istinita i sadrži presumpciju istinitosti.

Javnobilježnički akt svojom snagom obvezuje strane kao i presuda i predstavlja istinu i nesporno među strankama.

Slijedom svega navedenog i konkretne situacije prilikom sklapanja Ugovora jasno je da je tužitelj bio više no informiran o svim elementima Ugovora o kreditu, njegovim posljedicama i svim značajkama istog.

Tako su navodi tužitelja u cijelosti neutemeljeni, netočni i proizvoljni. Tužitelj je poslovno sposobna osoba kojoj su prije i u vrijeme sklapanja ugovora bile dostupne sve informacije o ovom ugovornom odnosu. Iz navedenog ponašanja i nespornih činjenica jedino se može zaključiti kako se tužitelj svjesno odlučio za predmetni ugovor sa svim njegovim uvjetima i odredbama, ocijenivši da mu isti sukladno njegovim potrebama i mogućnostima najviše odgovara.

Ovdje sporna ugovorna odredba nije ništetna prema čl.322 ZOO-a (Zakon o obveznim odnosima – dalje ZOO), jer nije protivna Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima niti moralu društva. Radi se o slobodno uređenom obveznom odnosu u smislu čl. 2 ZOO-a .

Odredba je jasna i transparentna, razumljiva te iz nje tužitelj može i mogao je lako razabrati ekonomske posljedice iste.

Iako se prigovara da bi tužitelj imao navedeni status potrošača, dok to i ne dokaže, ističe se da prema Zakonu o zaštiti potrošača koji je bio na snazi (ZZP 2003), takva odredba o kojoj se navodno nije pregovaralo mogla bi biti ništetna samo ukoliko takvo što „suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača“, dok tu znatnu neravnotežu tužitelji ničim nije dokazao, a što je logično jer iste nije niti bilo.

Opreza radi prigovara se da bi tužitelj bio potrošač sukladno odredbama Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12, 56/13), sukladno Uredbi br.1215/2012 i preostaloj pravnoj stečevini Europske unije, jer se u svakom konkretnom slučaju treba uzeti u obzir ne samo sadržaj ugovora, već i prirodu i svrhu istog, ali i objektivne okolnosti koje su pratile njegovo sklapanje (presuda od 20.1.2005., Gruber, C- 464/01, EU:C:2005:32, t.47).

Posebno se ističe da je u konkretnom slučaju došlo do zatvaranja obveze odnosno ispunjenja ugovora u cijelosti te je u primjeni članak 326 st.2 Zakona o obveznim odnosima i ništetnost se više ne može isticati.

Tuženik zaključno ističe da je tužba i tužbeni zahtjev u cijelosti neosnovan jer:

- nema osnove za utvrđenje ništetnosti ugovornih odredbi jer nije ostvaren niti jedan zakonski razlog za navedeno;
- sporna je odredba transparentna, uočljiva i jasna;
- naknada ne predstavlja neravnotežu u odnosu ugovornih strana;
- tužitelj je bio svjestan ekonomskog značenja ugovorene odredbe;
- je volja ugovornih strana jasno i nesumnjivo određena Ugovorom o kreditu te nema zakonske osnove da se ista tumači, a kako je ista jasno i nedvojbeno iskazana ugovorom;
- je Ugovor o kreditu solemniziran kod javnog bilježnika te isti predstavlja javnu ispravu čiju istinitost nije dopušteno parničnim postupkom utvrđivati drugačije no kako glasi i kako u ispravi jasno i istinito stoji, jer je ista kao i presuda zakon među strankama;
- tužitelj nije dokazao da je bio potrošač;

- nema stjecanja bez osnove, te je tužitelj ostvario određene koristi;
- protekli su svi rokovi koji određuju zastaru, te se radi o zastarjelim potraživanjima i pravima;
- nema neravnoteže u pravima i obvezama strana;
- nisu se ispunile pretpostavke za postavljanje deklaratornog tužbenog zahtjeva, a nastavno niti kondemnatornog;

Slijedom svega iznesenog predlaže se odbiti tužbu i tužbeni zahtjev

3. Tijekom postupka pročitani su Ugovor o kreditu broj: 9018065772 4. veljače 2014. godine, 116-211/2007 od 10. prosinca 2007, ponuda br. 05/07 Auto Peba d.o.o. od 5. 12. te je saslušan tužitelj.

5. Tužbeni zahtjev je osnovan.

6. Nesporna je činjenica da je tužitelj kao korisnik kredita sa tuženikom kao kreditorom sklopio predmetni ugovor o kreditu, kojim mu je tuženik stavio na raspolaganje 15.000,00 EUR u protuvrijednosti HRK po srednjem tečaju za EUR tečajne list Hrvatske narodne banke važeće na dan korištenja kredita.

Prema točki 2. kredit je odobren kao nenamjenski i za zatvaranje obveza po kreditima u Zagrebačkoj banci d.d. iz točke 33. ovog ugovora i za plaćanje naknade iz točke 13.2. ovog Ugovora.

7. Tom odredbom određeno je :

"Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 2,00 % (slovima: dvaposto) od iznosa kredita"

8. Nije sporno da je tužitelj tuženiku 6. veljače 2014. godine platio tu naknadu koja je iznosila 2.296,62 HRK, što danas prema fiksnom tečaju konverzije 7,53450 iznosi 304,81 EUR.

8. Sporno je da li je ta odredba ugovora nepoštена odnosno ništetna te da li je tuženik dužan tužitelju vratiti primljeni iznos ove naknade kao i da li je nastupila zastara takvog potraživanja tužitelja.

9. Iz iskaza tužitelja utvrđeno je on kredit podigao kao nenamjenski i sredstva kredita utrošio je za osobne potrebe,

Vezano za predmetnu odredbu o naknadi koju mu je banka naplatila, nitko od strane banke nije mu objašnjavao zašto mora platiti tu naknadu, odnosno na što se ona odnosi.

Ugovor je sastavila banka te on nije imao utjecaja na pojedine odredbe niti sam pojedinačno pregovarao s bankom o toj odredbi koja se tiče naknade za obradu kreditnog zahtjeva.

Tada je bio direktor vlastitog poduzeća koje se bavilo veleprodajom i pružanjem grafičkih usluga. Kredit je osobno otplaćivao na način da je svaki mjesec vršio uplate anuiteta te je kredit je otplaćen u cijelosti.

U vrijeme sklapanja ugovora i tijekom njegove otplate bio je u braku.

10. Iskaz tužitelja sud je prihvatio jer je logičan i životno uvjerljiv, a ničim nije doveden u sumnju.

11. Dakle, razvidno je iz samog ugovora, da je riječ o standardnom obrascu ugovora o kreditu, te je takav ugovor nesporno unaprijed pripremljen i sastavljen od strane tuženika.

Nema nikakvih dokaza da su stranke o spornoj odredbi stranke pojedinačno pregovarale niti je to s obzirom na pravila i praksu tuženika kao banke bilo moguće.

Tuženik nije ničim dokazao da bi tužitelju prije potpisivanja ugovora objasnio na što se točno naknada za obradu kredita odnosi i na koji način odn. temeljem kojih kriterija se izračunava.

12. U vrijeme sklapanja predmetnih ugovora o kreditu bio je na snazi Zakon o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/2003, 46/2007, 79/2007).

Prema članku 3. stavak 1. točka 1 "Potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti" dok prema točki 2. "Trgovac je svaka osoba koja nudi ili sklapa pravne poslove, odnosno nastupa na tržištu u okviru svog zanimanja, ili svoje djelatnosti."

13. Odredbom članka 81. tog Zakona propisano je:

"(1) Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjestnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

(2) Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca.

(3) Činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca.

(4) Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

(5) Odredbe ove glave Zakona ne primjenjuju se na ugovorne odredbe kojima se u ugovor unose zakonske odredbe prisilne naravi, odnosno kojima se u ugovor unose odredbe i načela konvencija koje obvezuju Republiku Hrvatsku."

14. Isto tako članak 87. citiranog Zakona određuje:

"(1) Nepoštena ugovorna odredba je ništava.

(2) Ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe."

15. Po stavu ovog suda predmetna odredba ne može se okarakterizirati kao jasna razumljiva i lako uočljiva, to naročito jer nema nikakvih konkretnih podataka na što se točno ta naknada odnosi tj. koji troškovi se njome i zašto namiruju te koliko ona nominalno iznosi.

Osim toga tuženik nije ničim dokazao da ta naknada odgovara stvarnim troškovima obrade kredita, niti na što se ti troškovi odnose.

16. Prema odredbi članka 4. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/2005, 41/2008, 125/2011, 78/2015, 29/2018, 126/2021, 114/2022, 156/2022: dalje ZOO), važećem u to vrijeme, u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici su dužni pridržavati se načela savjesnosti i poštenja.

17. Činjenica je da tužitelj nije mogao nikako utjecati na sadržaj sporne odredbe ugovora kojeg je sastavila banka te da prema odredbi članka 1021. tog Zakona, cijenu kredita iz koje po logici stvari banka namiruje troškove poslovanja iz kreditnog odnosa sa korisnikom kredita, predstavlja ugovorena kamata.

18. Budući da je u konkretnom slučaju utvrđeno da je riječ, od strane tuženika unaprijed formuliranom, standardnom ugovoru o kreditu te da se spornoj odredbi nije posebno pregovaralo pa tužitelj, kao korisnik kredita, nije imao mogućnost utjecati na sadržaj sporne ugovorne odrede, a što je protivno načelu savjesnosti i poštenja i uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu potrošača, to je takva odredba nepoštena te posljedično ništetna u smislu citiranih odredbi Zakona o zaštiti potrošača.

19. U tom smislu, ukazuje se i na pravno shvaćanje zauzeto na sastanku predsjednika građanskih odjela županijskih sudova i sudaca Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj Su IV – 308/2020, od 5. studenoga 2020., točka 8., koje glasi: „Ugovorna odredba iz ugovora o kreditu kojim je ugovoreno pravo banke na naknadu za prijevremenu otplatu kredita u smislu odredbe čl. 49. Zakona o zaštiti potrošača može biti utvrđena ništetnom, ako se o toj odredbi nije pregovaralo.“

20. Slijedom iznijetog valjalo je predmetnu ugovornu odredbu utvrditi ništetnom kako je to navedeno u točki I. izreke.

21. U konkretnom slučaju postoji obveza tuženika propisana člankom 323. stavak 1. ZOO-a, vezano za članak 324. stavak 1., da vrati ono što je primio po osnovi takvog pravnog posla, a u svezi članka 1111. istog Zakona koji određuje da kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi (stavak 1.) odnosno da obveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala (stavak 3).

22. Kao što je već istaknuto, visina od tužitelja naplaćene naknade za obradu kreditnog zahtjeva temeljem ništetne odredbe, nije sporna pa je presuđeno kao u točki II. izreke.

23. Zastara potraživanju tužitelja nije nastupila, a budući da prema pravnom stajalištu Vrhovnog suda Republike Hrvatske s prve sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske (1/20) održane 30. siječnja 2020.:

"Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora."

Dakle, opći rok zastare iz članka 225. ZOO-a, koji iznosi 5 godina, još uvijek nije protekao, što više nije niti počeo teći jer je tek ovom presudom utvrđena ništetnost predmetne ugovorne odredbe.

24. U konkretnom slučaju tuženik je nepošteni stjecatelj obzirom da je tužitelju nametnuta obveza plaćanja naknade za obradu kredita temeljem te ništetne ugovorne odredbe.

25. Zato je dužan platiti zakonsku zateznu kamatu, u smislu članka 29. stavak 1. i članka 1115. ZOO-a, od dana kad je tužitelju naplatio naknadu.

26. Rješenje o troškovima postupka iz točke III, temelji se na odredbi članka 154. stavak 1. i članka 155. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014, 70/2019, 80/2022, 114/2022, 155/2023, 146/2025)

27. Trošak koji je tuženik, dužan naknaditi tužitelju odnosi se sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine br. 138/2023) na sastav tužbe u iznosu od 25 bodova (Tbr. 7. t. 1.), sastav podneska od 12. ožujka 2026., (Tbr. 8. t. 1.) te zastupanja na ročištima 18. svibnja i 15. lipnja 2026., svako u iznosu od 25 bodova (Tbr. 9. t. 1.), dakle ukupno 100 bodova, a prema visini zahtjeva za isplatu (304,81 €) što predstavlja vrijednost predmeta spora.

Prema Tbr. 54. iste Tarife vrijednost boda je 2,00 € tako da je riječ o naknadi u iznosu od 200,00 € na što je sukladno Tbr. 46. obračunato i 25 % poreza na dodanu vrijednost u iznosu od 50,00 €.

Tužitelju je odmjerena naknada sudske pristojbu na tužbu u iznosu od 13,27 € sukladno Tar. br. 1. t. 1. Uredbe o Tarifi sudskih pristojbi (Narodne novine 37/2023) i na presudu u iznosu od 30,00 € sukladno Tar. br. 2. t. 1. Uredbe o Tarifi sudskih pristojbi (Narodne novine br. 50/2026).

U Donjoj Stubici, dana 27. srpnja 2026.

S u d a c

Neven Kucelj

Uputa o pravnom lijeku!

Protiv presude stranke mogu izjaviti žalbu u roku od 15 dana od dana objave iste. Žalba se podnosi ovom sudu, a o istoj odlučuje županijski sud.

Dn-a:

1. punomoćnik tužitelja
2. punomoćnik tuženika

Broj zapisa: **9-3088b-3c2a3**

Kontrolni broj: **0f3a5-7ceee-0856e**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Zlataru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.